

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Απαγγελλοίς ἐν τῷ θεάτρῳ τῇ 25ῃ Μαρτίου ὑπὸ
τοῦ κ. Δημητρίου Κοντοπούλη καὶ τῆς κ.
Ἑλένης Κοντοπούλη.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Δὲν τᾶμαθες, Μαρούλα μου ;

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Τεῖναι, χρυσέ μου Γιάννη ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Θά φύγη καὶ τὸ τάγμα μας καὶ τῶρ μάνι μάνι,
Καὶ ἦλθα νὰ σ' ἀφῶσω 'γεία . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Καλὲ μοῦ λὲς ἀλήθεια ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Θά πάω μὲς 'στὸν πόλεμο, δὲν εἶναι παραμύθια.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

*Ὦχ ! συμφορὰ μου ξαφνική ! τὸ τάγμα σου νὰ φύγη ;

*Ἀχ ! τοῦτο τὸ μαντάτο σου δυὸ στηλετταὶς μοῦ μπηγεί.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

*Ε ! ἔλα δὲς τὸ χέρι σου, καὶ θὰ μὲ χάσης τώρα.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Δὲν σὲ ἀφίνω ἀπὸ 'δῶ νὰ φύγης οὔτε ὦρα.

Θά πάω 'στὸν κουμπάρου μου, 'στὰ πόδια του νὰ πέσω,

Καὶ μὲ φωναῖς καὶ κλάμματα νὰ τὸν παρακαλέσω

Νὰ πῇ σ' ἓνα κουμπάρου τοῦ ποῦ ἔχει ἓναν ἄλλο

κουμπάρου τοῦ κουμπάρου τοῦ καὶ βουλευτὴ μεγάλο

Νὰ βάλῃ μέσα δυνατὰ νὰ μὴ σὲ στείλουν ἔξω . . .

Καλὰ τὸ συλλογίστηκα καὶ 'στὴ στιγμή θὰ τρέξω.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Μὴν κάνης βῆμα ἀπὸ 'δῶ, ἂν μ' ἀγαπᾷς, Μαρούλα...

Κι' ἐμένα κομματιάζεται ἡ μαύρη μου καρδούλα

Ποῦ θὰ σ' ἀφῶσω μοναχὴ, μὰ πὲς μοῦ θέλεις πάλι

Νὰ πᾶνε μὲς 'στὸν πόλεμο οἱ βλάμηδες οἱ ἄλλοι,

Νὰ κόψουν τὸν 'Ὀσμὰν πασσᾶ, κι' ἐγὼ μὲς 'στὴν Ἀθήνα

Νὰ ξημεροβραδυάζωμαι μαζί σου 'στὴν κουζίνα ;

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Βρὲ ἀπ' αὐτὰ ὁποῦ μοῦ λὲς δὲν πέρνω 'γὼ χαμπέρι,

Θά κάμω 'κεῖνο ποῦ περνᾷ ἀπ' τὸ δικό μου χέρι.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Μὰ ἄκουσε ποῦ σοῦ μιλῶ, ἂν κάνης πάσσο τόσο,

Μὰ τὸ σταυρὸ, Μαρούλα μου, εὐθὺς θὰ σοῦ θυμώσω.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

*Ἀχ ! ἔχεις πέτρα τὴν καρδιά . . . καὶ τώρα τί νὰ κάνω ;

*Ἀπ' τὸ πολὺ σεκλέτι μου ἡ μαύρη θὰ πεθάνω.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Βάλλε καρδιά, Μαρούλα μου, καὶ μὴ μοῦ χολοσκάνης . . .

Γιάννης θὰ πάω, μάτια μου, καὶ θὰ γυρίσω Γιάννης.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Κι' ἂν σὲ σκοτώσουν, Γιάννη μου ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Δὲν βρίσκεις ἄλλον τάχα ;

*Ὁ Γιάννης ἀγαπητικὸς εὐρέθηκε μονάχα ;

*Ἀπ' ἄντρες δὲν ἐστειρέψε ὁ τόπος μας, Μαρούλα . . .

Βρίσκει πένηντα ἡ κυρὰ καὶ ἑκατὸ ἡ δοῦλα.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Μὰ σὰν καὶ σένα βρίσκεται 'στὸν κόσμο ἄλλος Γιάννης ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Τὰ καμπαέτια τέσσερα, Μαρούλα, μοῦ τὰ κάνεις.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Καὶ τώρα φεύγ' ὁ Γιάννης μου, τὸ πρῶτο παλληκάρι,

Καὶ κρύβεται 'στὰ σύννεφα ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι.

Θὰ μαραθοῦν τὰ κόκκινα λουλούδια τοῦ Ἀπρίλη,

*Ἡ παπαροῦνα, τὸ κουκί, τὸ ἄσπρο χαμομήλι.

Τὸ ζουμπουλάκι κι' ὁ πανσὲς θὰ γίνουν ραφανίδες,

Κι' οἱ δρόμοι κι' οἱ βασιλικοὶ ἀγκάθια καὶ τσουκνίδες.

ΓΙΑΝΝΗΣ

*Ἀχ ! νὰ χωροῦσες, Μάρω μου, νὰ σ' ἔβαζα 'στὸ σάκκο,

Κι' ἂν σκοτωθῶ κι' οἱ δρὸ μαζί νὰ μποῦμε μὲς τὸ λάκκο,

Νὰ σὲ βαστῶ 'στὴ ράχη μου, νὰ σ' ἔχω καραβᾶνα,

Μαζί νὰ τρώμε τὸ φαγεῖ, μαζί τὴν κουραμάννα,

Ν' ἀκούς κανόνια ἀπ' ἔδω, καὶ ἀπ' ἐκεῖ τουφέκια,

Νὰ ἔχης αἷμα γιὰ νερὸ καὶ γιὰ φαγεῖ φουτέκια.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Μὰ πὲς μοῦ δᾶ, Γιαννάκη μου, ἐκεῖ 'στὰ ἔξω μέρη,

'Στὰ Γιάννινα 'στὴν Ἠπειρο, ποῖος τάχατε τὸ ξέρει

*Ἀν 'βρῆς καμμιὰ Γιαννιώτισσα . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ

Μὴ μοῦ τὸ λὲς, Μαρούλα,

Γιατὶ τὰ κάνω θάλασσα μὲς 'στὴν κουζίνα οὐλα.

Μὰ τὸ σταυρὸ σκοτόνομαι μπροστά σου, κι' ἔτσι χάνει

Τὸ μαγειριὸ καὶ ἡ ἑλλάς ἓνα βαρβάτο Γιάννη.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Γιὰ τὸ Θεό, ἂν μ' ἀγαπᾷς, ἡσυχᾶσε, Γιαννάκη.

ΓΙΑΝΝΗΣ

*Ἀμμ' τί νομίζεις ; πῶς μιλεῖς σὲ δρὸ χρονῶν παιδάκι;

*Εγὼ 'στὸν κόσμον μοναχὴ τὴ Μάρω μου ν' ἀφήσω ;

Κι' ἂν τὴ Μαρούλα μου ξεχνῶ, μπορῶ νὰ λησμονήσω

*Εκείνους τοὺς κεφτέδες τῆς γεμάτους κολοκύθια

Μὲ κρεμμυδάκι μπόλικο ; . . . γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ ἀλήθεια

*Ἀπὸ προχθὲς δὲν ἔμεινε κανένας 'στὸ ντουλάπι ;

ΜΑΡΟΥΛΑ

Λοιπὸν γιὰ τοὺς κεφτέδες μοῦ μοῦ κάνεις τὴν ἀγάπη ;

ΓΙΑΝΝΗΣ

*Ἔτσι ὁ λόγος δηλαδὴ μὲ τὴ σειρά τὸ φέρνει.

(Καὶ νᾶξερὲς Μαρούλα μου, τί πείνα ποῦ μὲ δέρνει.)

ΜΑΡΟΥΛΑ

Μὴ φύγης εἰς τὸν πόλεμον κι' εὐθὺς σοῦ μαγειρεύω . . .

Λοιπὸν θὰ φύγης, Γιάννη μου ;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἄμμ' τί; σοῦ χωρατεύω;
Μὰ ποῖος τὸ ξέρει, ἄστρο μου, ἂν μετὰ ἓνα μῆνα
Μὲ τῆς σπαλέταις τῆς χερσαῖς δὲν σοῦρθω 'στὴν Ἀθήνα;

ΜΑΡΟΥΛΑ

Ἔ! τότε πιά 'στά σίγουρα θὲ ν' ἄρνηθῃς τὴ Μάρω.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἐπὶ καὶ στρατάρχης ἂν γενῶ, εἴνεα γὼ θὰ πάρω.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Ἄχ! Γιάννη μου, Γιαννάκη μου, τί πονηριάς ποῦ ξέρεις!
Μὰ πές μου δὰ σὰν τί καλὰ ἄπ' ἐξω θὰ μοῦ φέρης;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Θὰ φέρω γιὰ τὸ σπῆτι μας Τούρκισσαι, σκλάβαις δέκα.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Πᾶ! πᾶ! πᾶ! πᾶ! .. 'στὸ σπῆτι μου δὲν θέλω γὼ γυναῖκα.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Τότε σοῦ φέρνω μπόλικους κουρμάδες καὶ στραγάλια,

Ἄλγο Γιαννιώτικο χαλβᾶ καὶ Τούρκικα κεφάλια.

Μὰ ἄκουσε, Μαρούλα μου, σημαίνει ἡ τρουμπέτα,

Ἐμπρὸς 'στὴ μέση τὸ σπαθί, 'στὸν ὦμο μπαγιονέττα.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Ὅχι, Γιαννάκη, δὲν κιτυπᾷ τρουμπέτα γιὰ φευγάλα...

Μόνο ρεβίθια βράζουσε ἅπάνω 'στὴν τσουκάλια.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Καλὲ τί λές, Μαρούλα μου;

ΜΑΡΟΥΛΑ

Ἄχ! Γιάννη μου μὴ φύγης.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Μὴν κλαῖς, καὶ μέσα 'στὴν καρδιά βαθαῖς πληγαῖς μ' ἀνοίγεις.

Βάστα, Μαρούλα ... γνώρισα μιὰ δοῦλα Ἀνδρομάχη...

ΜΑΡΟΥΛΑ

Ποιὰ εἶν' αὐτὴ, Γιαννάκη μου, ποῦ κακὸ χρόνο νᾶχης;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Κι' αὐτὴ, Μαρούλα, ἀγαπᾷ ἓνα νταῖ φαντάρω,

Μία φορὰ κι' ἓναν καιρὸ τὴν 'λέγανε Μαργάρω.

Μὰ 'πῆγε 'στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Σλήμαν, κι' ἐκεῖ πέρα

Τῆς ἄλλαξε τὸ ὄνομα ὁ Γερμανὸς μιὰ μέρα.

Προχθὲς λοιπὸν τῆς ἄφησε ὑγεία ὁ φαντάρω,

Καὶ νὰ τὴν ἐβλεπες χαρὰ, παλληκαριὰ καὶ θάρρος.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Μὰ 'γὼ εἶμαι 'λιγόψυχη, δὲν μοιάζω σὰν κι' ἐκεῖνη.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Τόκα λοιπὸν, Μαρούλα μου, κι' ἂς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Μὴ βιάζεσαι, Γιαννάκη μου, δὲν εἶν' ἀκόμη ὥρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Μὴν κόβης, περισσότερα μου, τοῦ ἀετοῦ τὴ φόρα.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Λοιπὸν ἀντίο, Γιάννη μου, ψυχὴ μου, δρό μου μάτια...

Μὴ μὲ ξεχνᾷς.....

ΓΙΑΝΝΗΣ

Καλλίτερα νὰ γίνω δυὸ κομμάτια

Μὰ τίποτα γιὰ σουβενίρ δὲν σ' ἄφησα ἀλήθεια...

Νᾶ! πάρε τοῦτο τὸ σουγιά νὰ κόβης κολοκύθια.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Θὰ τὸν κρεμάσω χαῖμαλί

ΓΙΑΝΝΗΣ

Σημαίνει ἡ τρουμπέτα...

Ὅλαις τῆς φιλενάδαις σου ἐκ μέρους μου χαίρετα.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Μὴ βιάζεσαι, Γιαννάκη μου ... τίποτε ἄλλο θέλεις;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Νὰ μὴ ξεχνᾷς καμμιά φορὰ κεφτέδες νὰ μοῦ στέλλης.
Λοιπὸν πηγαίνω

ΜΑΡΟΥΛΑ

Στάσου δὰ νὰ σὲ γλυκοφιλήσω.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἀλήθεια τὸ ξεχάσαμε....

ΜΑΡΟΥΛΑ

Καὶ πῶς θὲ νὰ σ' ἀφῆσω;

Ἄχ! στάσου τὸ κεφάλι σου νὰ βρῶ με πανσέδες.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Λοιπὸν πηγαίνω... μὴν ξεχνᾷς, Μαρούλα, τοὺς κεφτέδες.

Τόκα καὶ χαιρετίσματα ... σημαίνει ἡ τρουμπέτα,

Ἐμπρὸς 'στὴ μέση τὸ σπαθί, 'στὸν ὦμο μπαγιονέττα.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Νὰ σ' ἀξιῶσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἔλθῃς 'στὴν Ἀθήνα,

Νὰ γίνῃς σὺ ὁ στρατηγὸς κι' ἐγὼ ἡ στρατηγινά.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος, ὁ Γιάννης καὶ ἡ Μάρω...

Ἀπ' τὴ χαρὰ μου μοῦρχειται νὰ ρίξω ἓνα σμπάρο.

Τοῦ πολέμου ἡμέρ' ἀνατέλλει,

Κι' ἓνας Γιάννης ἀφράτος καὶ νέος

Χίλιους Τούρκους μονάχος του θέλει

Νὰ σκοτώσῃ μ' αὐτὸ τὸ σπαθί.

Ἔχε γειὰ, τῆς Μαρούλας κουζίνα,

Σὲ ἀφίνω, ντουλάπι βαθύ,

Ὅπου μοῦκοβες πάντα τὴν πείνα...

Ἀλλη Μάρω γιὰ 'μὲ θὰ βρεθῇ;

Τοῦ πολέμου ἡμέρ' ἀνατέλλει

Ἄχ! βρὲ Τούρκο, γιατί δὲν τὰ δίνεις;

Ποῖος κεφτέδες 'στὸ Γιάννη θὰ στέλλῃ;

Πατρίς, Μάρω, τί θέσις δεινὴ!

Ἔχε γειὰ, κι' ἂν ὁ Γιάννης πεθάνῃ,

Ἄν κεφτὲς ἀπ' τοὺς Τούρκους γενῇ,

Ἔνα μόνο συχώρεο τοῦ φθάνει...

Γερά σας ὅλοι κι' Ἀθήνα κλεινὴ!

Souris